

List Jamese

Práce vyžadovaná v listu Jamese, který říká, že má víru (víru), je dílem, které vytrvalost končí (Jk 1: 4), to znamená, že má zůstat věřící v dokonalý zákon, zákon svobody (Jk 1: 25).

List Jamese

Úvod

Autorem této epištoly je Jakub Spravedlivý, pravděpodobně jeden z Ježíšových bratrů (Mt 13:55; Marek 6: 3).

Bratr James byl obrácen až po Kristově vzkříšení (Jan 7: 3–5; Sk 1:14; 1 Kor 15: 7; Gal 1:19), stal se jedním z vůdců jeruzalémské církve a je jmenován jedním z sloupů kostela (Gal 2,9).

Jamesova listina je datována kolem roku 45 nl. C., dlouho před první radou v Jeruzalémě, která se konala kolem 50 d. C., který vytváří nejstarší novozákonní list. Podle historika Flávia Josefa byl Tiago zabit kolem roku 62 d. C.

Adresáti epištoly jsou rozptýlení Židé konvertovaní ke křesťanství (Jas 1: 1), a proto je Židům vlastní strohý tón a jazyk.

Když psal tuto epištolu, James se snažil postavit proti židovskému učení o víře v jediného Boha, s učením evangelia, které má mít víru v Ježíše Krista, protože je zbytečné říkat, že věří v Boha, ale že neposlouchá Boží přikázání. Boha, kterým je věřit v Krista.

Jamesův přístup nám připomíná to, čemu Ježíš učil: „NECHTE se trápit svými srdci; věříte v Boha, věříte také ve mě “(Jan 14: 1), což ukazuje důležitost řešeného tématu z hlediska cílového publika: Židé konvertovali ke křesťanství.

Po celém křesťanstvu se však rozšířilo nedorozumění o Jakubově epištole, že bránil spásu skutky a postavil se proti apoštolovi k pohanům, kteří spásu hájili vírou.

Nedorozumění Jamesova přístupu způsobilo, že Martin Luther nenáviděl tuto epištolu a nazýval ji „slaměnou epištolou“. Nechápal, že Jamesovo učení se neliší od učení učeného apoštolem Pavlem.

Shrnutí Listu Jamese

Jakubova epištola začíná nabádáním k vytrvalosti ve víře, protože vytrvalostí je dílo víry ukončeno (Jak 1: 3-4). Kdokoli snáší zkoušky bez vyblednutí, je požehnan, protože od Boha obdrží korunu života, která bude dána těm, kteří ho poslouchají (milují) (Jak 1:12).

James používá výraz „víra“ ve smyslu „věřící“, „věřící“, „důvěřující“, na rozdíl od apoštola Pavla, který tento výraz používá ve smyslu „věřící“ a ve smyslu „pravdy“, a tento druhý význam je mnohem více používán než ten.

Potom Jakub představuje podstatu evangelia, kterou je znovuzrození prostřednictvím slova pravdy (Jak 1:18). Poté, co Jakub tvrdí, že je nutné přijímat slovo evangelia jako poslušný služebník, kterým je Boží moc ke spasení (Jakub 2:21), vybízí své partnery, aby splnili to, co je stanoveno v evangeliu, a nezapomínají na nauku Krista (Jakub 2:21).

Jakub připomíná, že každý, kdo je pozorný vůči pravdě evangelia a vytrvá v ní, aniž by byl zapomenutým posluchačem, dělá dílo stanovené Bohem: věří v Krista (Jakub 2:25).

S ohledem na dílo vyžadované Bohem James prokazuje, že být náboženským bez omezení toho, co vychází ze srdce, znamená klamat sám sebe a že náboženství jednotlivce se ukazuje jako marné (Jakub 2: 26–27).

James znovu nazývá své spolubratry bratry a poté je volá, aby lidem neukazovali úctu, protože tvrdili, že jsou věřícími v Krista (Jak 2: 1). Pokud někdo říká, že věří v Pána Ježíše, musí postupovat podle této víry: nerešpektování lidí kvůli původu, jazyku, kmeni, národu atd. (Jas 2:12)

Tiagův přístup se opět mění vážným: – „Moji bratři“, zeptat se jich, zda je prospěšné říci, že mají víru, pokud nemají žádná díla. Je možné víry bez záchrany děl?

Pojem práce v kontextu je třeba chápat podle pohledu člověka ve starověku, který je výsledkem poslušnosti přikázání. U mužů v té době vedlo velení pána a poslušnost služebníka k práci.

Přístup se mění od lidí ke spáse. Za prvé; Každý, kdo má víru v Krista, nemůže respektovat. Zadruhé: Kdokoli říká, že má víru, že Bůh je jeden, nebude-li vykonávat dílo vyžadované Bohem, nebude spasen.

Nejde o někoho, kdo tvrdí, že má víru v Krista, ale někdo, kdo tvrdí, že má víru, je však víra v jednoho Boha. Kdo má víru v Krista, bude spasen, protože to je dílo, které vyžaduje Bůh. Nemůžete zachránit někoho, kdo tvrdí, že má víru v Boha, ale kdo nevěří v Krista, protože není činitelem díla.

Práce vyžadovaná od těch, kteří říkají, že mají víru (víru), je práce, která vytrvalostí končí (Jk 1: 4), to znamená, že zůstává věřit v dokonalý zákon, zákon svobody (Jk 1:25). .

Když křesťanští konvertité mezi Židy věděli, že Boží práce vyžaduje víru v Krista, argumentem, že nestačí jen říci, že má víru, zdůrazňoval James, že je neškodné věřit v Boha a nevěřit v Krista.

Přístup v kapitole 3 se znovu mění, když se říká: moji bratři (Jk 3: 1). Výuka je zaměřena na ty, kteří chtěli být pány, avšak pro toto ministerské cvičení je nezbytné být „dokonalí“. Být „dokonalým“ v kontextu neznamena klopýtnutí o slovo pravdy (Jk 3: 2), a tak bude schopno vést tělo (studenty).

Po příkladech toho, co je slovo schopno podporovat, se přístup opět mění a řeší nemožnost pokračovat v různých poselstvích od téže osoby, což kontrastuje s poznáním Boha versus moudrosti a lidské tradice (Jak 3,10-12) .

Nakonec je poučeno, že křesťané obrácení z řad Židů by neměli o sobě navzájem mluvit špatně (Jakub 4:11) a podle počtu (bohatých) odkazovat na Židy, kteří zabili Krista.

List je uzavřen řešením původního tématu: vytrvalosti (Jak 5:11), povzbuzování věřících k trpělivosti v utrpení.

Hlavní mylné představy o výkladu

1. Pochopte, že Tiago se zajímá o otázky, jako je sociální spravedlnost, rozdělení příjmů, charitativní akce atd .;
2. Považovat přísnou pokárání „bohatým“, kteří hromadí zboží, za pokárání těm, kteří měli hmotné bohatství, je třeba si nevšimnout, že výraz „bohatý“ je údaj, který platí pro Židy;
3. Pochopte, že Jamesův dopis odporuje učení apoštola Pavla, který představuje spásu vírou v Krista Ježíše. James ve skutečnosti ukazuje, že víra v Boha není to, co Bůh vyžaduje pro spásu, ale spíše víra v to, že Ježíš je Kristus, dílo víry;
4. Pochopte, že k prokázání pravosti těch, kdo mají skutečnou víru, jsou zapotřebí dobré skutky. Každý, kdo věří v Krista podle Písma, má skutečnou víru, protože to je dílo vyžadované Bohem;
5. Zaměňujte dobré skutky s ovocem, podle kterého je strom

identifikován.